

1

Gierende banden, een luide knal en het lawaai van glasgerinkel. Het huis schudde en kreunde. De doodse stilte die volgde bezorgde Kathy een ijskoude rilling over haar rug. Van schrik liet ze de spoel uit haar hand vallen, waardoor die onder het weefgetouw terecht kwam.

Met knikkende knieën opende ze de deur naar de winkel. Haar hart bleef even stilstaan en haar adem stokte. De oude vloerplanken lagen bezaaid met scherven.

‘Welke idioot...?’ Ze balde haar vuisten en stormde naar de winkeldeur. Pas toen zag ze de groene sportwagen die met zijn neus midden in de etalage stond. Peter zat ineengedoken achter het stuur en staaarde met grote ogen het wolwinkeltje in. Zijn gezicht was spierwit en er zat bloed op zijn voorhoofd.

Woedend trok Kathy het portier open. ‘Het raam ligt aan diggelen en de etalage is vernield. Hoe haal je het in je hoofd om zo hard door Busby te racen?’ tierde ze tegen hem. Ze trok aan zijn arm en porde hem in zijn zij, maar hij reageerde niet. ‘Zeg iets, Peter,’ smeekte ze bezorgd.

Uit Peters mond kwam alleen wat onduidelijk gebrabbel. Hij stonk alsof hij in een bad whisky had gelegen. Van zijn voorhoofd droop bloed op het stuur. Wanhopig probeerde Kathy hem uit de auto te trekken, maar al snel realiseerde ze zich dat ze hulp nodig had. Terwijl ze met haar ijskoude vingers haar telefoon uit haar zak haalde, duwde iemand haar zachtjes opzij.

‘Laat mij maar’ zei Fergus. ‘Hij is te zwaar voor je.’ De eigenaar van de pub keek haar doordringend aan. ‘Je ziet nogal

witjes. Pas maar op dat je niet flauwvalt. Ga op je hurken zitten en bel de dokter.'

Kathy knikte eventjes, leunde tegen de toonbank en belde het nummer van Jack. De dorpsdokter woonde boven zijn praktijk op slechts een paar meter van het wolwinkeltje. Tien minuten later was hij met zijn dokterstas op de plaats van het ongeval. Na een grondig onderzoek stelde hij vast dat Peter ongedeerd was, op de snee boven zijn oog na.

Kathy kwam weer langzaam bij van de schrik. De zorg om haar ex had plaatsgemaakt voor woede. Peter zat met hangende schouders op een stoel in het weefatelier en liet geduldig de wond door Jack verzorgen, terwijl Kathy als een bouwvakker vloekte.

'Weet je wel wat je hebt gedaan hebt?! Stomdronken mijn winkel binnenrijden en maanden aan werk vernield. Mijn mooie truien, mijn kleden en alle tassen!' Haar stem sloeg over. 'Om maar te zwijgen over het raam.' Ze zette haar vuisten op haar heupen en stampte met haar voeten. 'Dat zul je cent voor cent terugbetalen.'

Peter tilde zijn hoofd op en keek haar met glazige ogen aan. 'Sorry, *darling*,' lalde hij. 'Maar ik hou van je.'

'Niks, sorry darling! Je bent een onverantwoordelijke klootzak!' Ze had een beetje medelijden met hem, want diep in haar hart had ze nog altijd een zwakke plek voor de man die zeven jaar lang haar liefste medemens was geweest. Ook al had hij gelogen en haar bedrogen en leefde hij al lang met iemand anders samen.

Toen Kathy een hand op haar schouder voelde, deinsde ze terug. 'Lena, wat ben ik blij dat je er bent,' zei ze opgelucht en gaf haar vriendin een zoen op de wang. Gewillig liet ze zich uit haar weefatelier wegvoeren.

‘We hebben het ergste al opgeruimd,’ zei Lena en wees naar de winkel. Het halve dorp had zich daar verzameld met bezems en emmers. In het midden van hen stond Claire, de kordate kokkin van de pub.

‘Scherven in deze emmers,’ commandeerde ze en ze glimlachte bemoedigend naar Kathy. ‘Het ziet er erger uit dan het is. De mannen hebben de auto al uit de etalage gesleept. Hij staat op de stoep.’

Op de achtergrond klonk de sonore stem van pastoor Donnelly. ‘Gaat het, Kathy?’ Met de rug van zijn hand veegde hij zijn bezwete voorhoofd af. ‘Man, wat was dat een klap! Ik dacht eerst dat de kerkklok naar beneden was gevallen.’

Kathy werd omringd door haar vrienden en van iedereen kreeg ze een knuffel. ‘Gaan jullie me helpen of wurgen?’ vroeg ze, de omhelzingen halfslachtig afwerend. Dapper slikte ze haar tranen in, rechte haar schouders en keek om zich heen. ‘Ik denk dat ik maar een pot thee ga zetten voor mijn hardwerkende helpers. Bij voorkeur met een flinke scheut whisky erin.’ Toen draaide ze zich om en liep snel de trap op naar haar appartement.

Ze wilde niet dat iemand zag hoe ellendig ze zich op dit moment voelde. Een gebroken raam kon worden gerepareerd, maar een gebroken hart had tijd nodig om te genezen. Gisteren was Kathy er nog zeker van geweest dat ze over Peter heen was en dat ze ervan genoot single te zijn. Maar nauwelijks dook deze goed uitzierende manspersoon weer op of haar oude gevoelens lieten zich eveneens opnieuw gelden. ‘Doe normaal,’ vermande ze zichzelf. ‘Alleen maar omdat je binnenkort zesendertig wordt, is dat nog geen reden om de kerel die je zoveel pijn heeft gedaan weer in je bed toe te laten.’

Ze zette de theepot, de bekers en een blik met koekjes op het

houten dienblad en balanceerde daarmee de trap af.

‘Thee!’ kondigde ze overdreven vrolijk aan en ze toverde een fles whisky uit haar vestzak. Voorzichtig keek ze de winkel rond. Het leek erop dat Peter nog steeds in het weefatelier zat en nog niet naar buiten durfde te komen.

Lena scheen te merken wat er door Kathy’s hoofd ging. ‘Je laat hem hier niet slapen vannacht,’ fluisterde ze in haar oor.

Kathy schudde nadenkend haar krullenbol. ‘Ik kan hem in deze toestand echt niet op straat zetten.’

‘Hij kan met ons meekomen,’ stelde Claire voor.

‘Nee!’ Kathy sloeg met haar vuist op de toonbank. ‘Hij slaapt bij mij op de bank. Op die manier kan ik hem morgenochtend direct de rekening presenteren als hij weer nuchter is.’ Lena’s vragende blik ontging haar niet. ‘Maak je geen zorgen. Ik zal mijn slaapkamerdeur op slot doen,’ verzekerde ze haar. ‘Dus is er iemand die me helpt om deze kerel naar boven te dragen?’

Een halfuur later lag ze in haar bed en staarde ze in het donker voor zich uit. Naast haar lag Peter te snurken alsof hij voor het hele dorp kerstbomen omzaagde. Zo dronken had ze hem nog nooit meegemaakt tijdens hun tijd samen. Hoewel hij in een brouwerij werkte, gaf hij niet veel om alcohol. Dat had ze altijd enorm gewaardeerd in hem. Als anderen zich in het weekend in de pub lieten vollopen, stond Peter zichzelf slechts één of twee glazen Guinness toe. Waarom had hij zich deze keer zo laten gaan? Kathy’s emoties gaven haar het gevoel alsof ze in een achtbaan zat en niet kon uitstappen. Als er iets was wat haar weer kalmeerde, dan was het haar weefgetouw.

Op haar tenen sloop ze langs Peter. In de gang pakte ze haar dikke gebreide vest en ze ging naar beneden. De novemberwind rukte aan de planken die Fergus provisorisch voor de

gesneuvelde etalageruit had gespijkerd. Het was ijskoud. De gure wind van de Atlantische Oceaan blies door de smalle kieren. Toen ze van de kou kramp kreeg in haar blote voeten, pakte ze een paar dikke wollen sokken uit het rek en trok ze aan. Onmiddellijk kreeg ze het weer aangenaam warm. Kathy wilde geen minuut langer naar de chaos in haar geliefde wolwinkeltje kijken. Daar zou later nog genoeg tijd voor zijn.

Ze opende de deur naar het weefatelier, zette de radio aan die op de vensterbank stond en ging aan het weefgetouw zitten. In het licht van de kleine staande lamp en bij de muziek van een Ierse harp werkte ze verder aan een vloerkleed. Als kind had ze al naast haar moeder gezeten en zich erover verwonderd hoe je met een paar touwen, houten spijlen en draden zulke prachtige dingen kon maken. Het gestage klepperende geluid van het weven vertolkte het ritme van haar leven. Het gaf haar houvast en het kalmeerde haar onrustige hart. Onder Kathy's handen groeide een nieuw stuk Ierse traditie en het hielp haar om haar gedachten op een rijtje te zetten.

Het eerste wat ze morgen zou doen was de glaszetter uit het naastgelegen dorp bellen. Daarna moest ze met de handelsschool in Sneem een nieuwe afspraak maken voor hun bezoek aan het atelier. Ze dacht erover om de bijeenkomst van het handwerkclubje op donderdag uit te stellen. Maar haar vriendinnen kennende stonden ze gegarandeerd om drie uur bij haar op de stoep. Lena, Maura, Claire, Bella en Nora wisten dat elke helpende hand nu nodig was om de beschadigde spullen uit de etalage te vervangen.

Toen het nieuws van zes uur op de radio werd aangekondigd, stond Kathy op en kroop ze terug in bed. Uit voorzorg zette ze haar wekker op acht uur. Even later zakte ze weg in een diepe, droomloze slaap.

Het was niet het schelle gerinkel van haar mobiele telefoon dat haar wakker maakte, maar een warme hand die haar wang streelde.

‘Thee en toast voor mijn meisje,’ fluisterde Peter vleierend in haar oor.

Het klonk zo vertrouwd en toch ook vreemd. Iets stoorde haar daaraan. Kathy deed haar ogen open en keek recht in zijn gezicht. ‘Ik ben al heel lang je meisje niet meer,’ siste ze en ze duwde Peter ruw weg.

Hij probeerde haar naar zich toe te trekken, maar ze ontweek zijn greep, liep snel de badkamer in en deed vlug de deur op slot. Omdat ze was vergeten schone kleren mee te nemen en geen zin had om Peter tegemoet te treden in haar badjas, trok ze een vuile jeans en een T-shirt uit de wasmand aan. Voor Peter zou ze zich niet optutten, zoveel was zeker.

Vastbesloten om zijn verdere avances te negeren, opende ze de badkamerdeur. Tot haar opluchting zat Peter niet aan de ontbijttafel. In plaats daarvan hoorde ze een brullend motorgehuil door het openstaande keukenraam. Kathy kon haar ogen niet geloven toen ze Peter met een rood hoofd gebogen over de motorkap van zijn auto zag staan. In plaats van de schade te herstellen die hij in de winkel had aangericht, dacht hij alleen maar aan zijn auto.

Kathy kookte van woede. Ze belde het politiebureau in Sneem en vertelde hun wat er was gebeurd. Ze pakte Peters koffer en sleepte die de trap af. Woedend smeed ze het bruine gedrocht voor zijn voeten. ‘Zodra de politie hier is geweest en proces-verbaal van het ongeluk heeft opgemaakt, wil ik dat je verdwijnt,’ schreeuwde ze naar hem.

Van de overkant van de straat kwam Lena haastig naar haar toe en ging naast haar staan. ‘En als je de schade niet vrijwillig

betaalt, dan zul je snel wat van onze advocaat horen,' sprak ze dreigend.

Kathy stak demonstratief haar vuist op en ging weer terug naar haar wolwinkeltje. Wanneer zou die man eindelijk eens voorgoed uit haar leven verdwijnen?